

руху капіталу, Маастрихтських критеріїв, допущення конкуренції, її обмеження, співпраці. Кінцевою метою євроінтеграційних процесів є підвищення рівня життя. Елементами моделі є: відміна обмежень на залучення різного роду капіталу, наближення до Маастрихтських критеріїв, допущення конкуренції в сфері банківських послуг, співпраця центральних банків, органів банківського нагляду, встановлення мінімальних розмірів капіталу, коефіцієнту платоспроможності, меж участі в нефінансових установах, обмеження концентрації кредитів, заборона відмивання брудних коштів, обов'язковість гарантування вкладів до 20 тис.євро, дотримання єдиної ліцензії.

З метою забезпечення стабільного функціонування та розвитку банківської системи банки мають вживати заходів щодо підвищення рівня капіталізації, яке на сучасному етапі розвитку вітчизняної банківської системи можливо здійснити трьома основними методами: додаткової емісії акцій, капіталізації прибутку, шляхом здійснення консолідації комерційних банків у формі об'єднання та злиття, створення консорціумів.

Використані джерела інформації:

1. Барамія В.Н. Основні напрями діяльності міжнародних валютно-фінансових організацій та інституцій в країнах ринкової трансформації / Барамія В.Н. – К.:Товариство «Знання», 2011. – 19 с.
2. Волощук І.П. Підходи до управління конкурентоспроможністю банку / Волощук І.П. // Формування системи теоретичного і практичного менеджменту: регіональний аспект: [Наук.пр. МАУП.] – К.: МАУП, 2010. – Вип. 2. – С. 68-71.
3. Геєць В. Іноземний капітал у банківській системі України/ Геєць В. //Дзеркало тижня. – 2006. – 8 липня. – С. 1,8.
4. Дзюблюк О. Проблеми забезпечення ефективного функціонування банківської системи / Дзюблюк О. // Вісник НБУ. – 2005. –№ 3. – С. 30-35.

Рецензент: Дацій О.І., д.е.н., професор.

УДК 35.078.7

Кизима Г.М.,

здобувач,

Академія муніципального управління

ПЕРІОДИЗАЦІЯ СТАНОВЛЕННЯ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ФІНАНСОВОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ

В статті, на підставі дослідження процесу становлення та формування системи державного регулювання фінансового сектору України та фінансової регулятивної політики, здійснено його періодизацію з часу набуття Україною незалежності.

В статтє, на основани иследованиа процесса становлєннє и формирова ннє системы государственнєго регулїрова ннє фїнансовєго сектєра Україны и фїнансовєй регулїва тивнєй полїтїкї, разрабєтана єго перїєдїзацїє с мо мєнта прїєбрєтєннєя Україно й не за вєсїмєстї.

In the article based on studies of the process of strengthening and building systems State regulation of the financial sector of Ukraine and regulatory policies, designed by his periodization since Ukraine's independence.

Постановка проблеми. Фінансовий сектор України та система державного регулювання фінансовим сектором є доволі молодими і починають своє становлення з часу набуття незалежності Україною. Після набуття Україною незалежності перед урядом країни постало нагальне питання – необхідно було швидко будувати систему державного управління, регулювання державою і фінансовим сектором, здійснювати реформування економіки, фінансового сектору (банківського, страхового та інших сегментів), створювати необхідну інфраструктуру, розробляти і запроваджувати нові механізми та інструменти макроекономічного регулювання тощо. На сьогодні постає завдання їх вдосконалення, зважаючи на викриті світовою фінансовою кризою недоліки у системі державного управління, функціонуванні та управлінні вітчизняним фінансовим сектором, що вимагає комплексного дослідження питання становлення та розвитку системи державного регулювання вітчизняного фінансового сектору, формування фінансової регуляторної політики України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження різних аспектів функціонування вітчизняного фінансового сектору та державного регулювання фінансового сектору міститься в працях багатьох вітчизняних науковців, серед яких особливо необхідно відзначити праці таких як: О. Барановський, П. Біленчук, І.Бінько, І. Габідулін, М. Галутова, В. Геєць, І. Дахно, . Дзюблюк, О. Диннік, А. Єрмошенко, О. Іваницька, О. Кириченко, Ю. Коваленко, В. Корнєєв, В. Ключник, В. Кравець, С. Лобозинська, І. Лютий, С. Науменкова, Є. Панченко, О. Прилуцький, Т. Смовженко, О. Титвак, В. Фурман, В. Шпачук та інші.

Метою статті є здійснення періодизації становлення системи державного регулювання фінансового сектору України.

Виклад основного матеріалу.

Проведений нами аналіз досліджень з питань становлення та розвитку системи державного регулювання вітчизняного фінансового сектору, формування фінансової регуляторної політики України, дозволяє нам стверджувати, що в них основний акцент здійснювався на наступних аспектах:

- становлення окремих сегментів фінансового сектору (банківського, страхового, інститутів спільного інвестування, недержавних пенсійних фондів та інших) (П. Біленчук, О. Дзюблюк, О. Диннік, О. Іваницька, О. Кириченко, С. Лобозинська, І. Лютий, С. Науменкова, Є. Панченко, О. Прилуцький, Т. Смовженко, О. Титвак, В. Фурман, В. Шпачук та інші);

- становлення та розвиток окремих державних інституцій, на які покладається завдання державного управління, регулювання фінансового

сектору (Л. Донченко, С. Лобозинська, В. Міщенко, В. Стельмах, В. Фурман, В. Шпачук та інші);

- створення та функціонування інфраструктури фінансового сектору (Г. Азаренкова, О. Іваницька, С. Міщенко, С. Науменкова, О. Тридід, В. Фурман та інші);

- формування законодавства та правових засад створення та функціонування фінансового сектору та його інституцій (В. Кротюк, О. Орлюк, О. Прилуцький та інші) тощо.

Що стосується основних чинників, які впливали на становлення та формування системи державного регулювання фінансового сектору України та фінансової регулятивної політики, слід зазначити, що воно відбувалося в умовах недостатнього досвіду та супроводжувалось періодичною зміною його моделі, на сучасному етапі розвитку він має елементи як європейської, так і американської моделей фондового ринку [1, С. 49].

На перших етапах становлення та розвитку випереджаючими були темпи розвитку фінансового сектору над системою державного регулювання, яка першочергово підстроювалась під фінансовий сектор, що формувався, але надалі – набувала все більшого досвіду і сама встановлювала необхідні правила та формувала фінансову політику держави та державних органів. Розвиток фінансового сектору розпочався з активного розвитку банківського сегменту на базі створеної під час СРСР банківської системи. На час набуття незалежності фінансовий сектор в Україні складався переважно з банківських установ:

- Української республіканської контори Держбанку СРСР, яка підпорядковувалась Держбанку СРСР і виконувала функції управління регіональними банківськими установами України;

- спеціалізовані банки, до функцій яких входило обслуговування підприємств та організацій: «Промбудбанк» (був створений для обслуговування промисловості, будівництва, транспорту та зв'язку, системи Держпостача СРСР), «Агропромбанк» (був створений для обслуговування агропромислового комплексу країни), «Банк соціальних капіталовкладень» (Житлосоцбанк) (був створений для обслуговування житлово-комунального господарства, побутового обслуговування, підприємств культури, освіти, науки, кооперативів, осіб, що займались індивідуальною трудовою діяльністю тощо), «Ощадний банк» (був створений для організації ощадної справи в країні, безготівкових розрахунків та касового обслуговування населення, розміщення та погашення облігацій державних позик, кредитування споживчих потреб громадян), Зовнішекономбанк (був створений для обслуговування організацій і проведення розрахунків за експортно-імпортними та неторговельними операціями, кредитного обслуговування зовнішньоекономічних зв'язків країни, здійснення операцій на міжнародних валютних та кредитних ринках тощо);

- кооперативні банки, які були створені відповідно до закону СРСР “Про кооперацію” .

Значно меншими темпами відбувався розвиток страхового сегменту фінансового сектору України, який також розпочався на базі розміщених в Україні установ системи колишнього Держстраху СРСР і Індержстраху СРСР, який ще до розпаду СРСР перетворився на холдинг з великими правами своїх філій, зокрема й в Україні. Окремі аспекти страхової діяльності регулювалися Постановами ЦК КПРС та Ради Міністрів СРСР, нормативними документами Держстраху СРСР та Укрдержстраху, але після появи в 1998 році Закону СРСР «Про кооперацію» в СРСР почали створюватися перші страхові кооперативи, частка яких не перевищував 1% загальних обсягів страхування СРСР. В той же час, функціонування страхових кооперативів до часу набуття Україною незалежності сприяло накопиченню першого досвіду роботи страхового сектору, розширенню в страховій діяльності переліку ризиків, підвищення кваліфікації кадрів та інше.

Водночас, лише з середини 90-х років минулого сторіччя розпочався бурхливий розвиток інших фінансових інститутів. Як зазначає М. Галутова, головним (хоча і не єдиним) поштовхом для швидкого розвитку інститутів фінансового ринку стала приватизація, під потреби якої формувалась відповідна інфраструктура фондового ринку. Саме на цей період припадає перша хвиля створення інститутів спільного інвестування – інвестиційних фондів, інвестиційних компаній та взаємних фондів інвестиційних компаній. Що стосується ломбардів, кредитних спілок, страхових компаній, довірчих товариств, недержавних пенсійних фондів та інших фінансових посередників, то їхній бурхливий розвиток має під собою дію дуже різнопланових чинників:

- гіперінфляція початку 90-х рр. минулого сторіччя стимулювала, з одного боку, бажання людей якимось чином зберегти свої заощадження, накопичені у радянські часи, а з іншого боку, використати їх на збереження життєвого рівня в умовах різкого падіння ВВП. Тому, як відповідь на перше бажання з'явилися фінансові структури, які декларували можливість примноження заощаджень (страхові компанії, довірчі товариства, недержавні пенсійні фонди тощо), а для забезпечення другої потреби виявились найбільш придатними ломбарди;

- відсутність державного нагляду за розвитком фінансового ринку в частині небанківських фінансово-кредитних установ. Незважаючи на формальну наявність такого нагляду з боку Міністерства фінансів України, під нього не було підведене належне законодавче забезпечення, що неминуче призвело до заміщення формальних норм та правил неформальними механізмами організації руху фінансових потоків, включаючи тіньові та кримінальні [2, с. 248].

Тобто, як бачимо, такий стан речей підтверджує наш висновок про випереджаючий розвиток фінансового сектору над системою державного регулювання ним. Як результат, фінансовий сектор розвивався переважно

як стихійний, тіньовий, як і більшість інших видів ринків України, зазначене зростання носило переважно кількісний, а не якісний характер.

При цьому, розвиток фінансової архітекtonіки України відбувався і відбувається переважно за рахунок сталого функціонування банківського сектору економіки, руху фінансових потоків підприємств та відповідно більш стійкої рухомості відповідних потоків фінансового ринку. Водночас, бурхливе зростання обсягів банківських кредитів фінансувався за рахунок збільшення обсягів зовнішніх запозичень банків (в основному короткострокових [3, с. 11]). У той же час, система державного регулювання могла виступати лише у ролі статиста, а державна політика щодо розвитку фінансового сектору мала хаотичний характер зважаючи на дефіцит, а інколи і повну відсутність досвіду, інформації, кадрового забезпечення, а також зважаючи на те, що державне регулювання фінансового сектору справляє значний вплив на його розвиток лише за умови окреслення чіткої дії його механізмів на суб'єктів, об'єктів та формування інститутів фінансової системи.

Це стосується і законодавчої бази: хоча перші важливі Закони – «Про цінні папери і фондову біржу», «Про банки і банківську діяльність», «Про страхування» та ряд інших були прийняті майже одразу від моменту набуття Україною незалежності (у 1991-1993 роках) вони також мали хаотичний, нескоординований характер. Загальні ж правові засади у сфері надання фінансових послуг, здійснення регулятивних та наглядових функцій за діяльністю з надання фінансових послуг були визначені лише в 2002 році в Законі України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг». Основи ж розвитку ринку цінних паперів через розширення асортименту регульованих фінансових послуг, установлення вимог щодо розкриття інформації і посилення обов'язкових вимог до статутного капіталу небанківських фінансових організацій були закладені лише у 2006 році після ухвалення За кону України «Про цінні папери та фондовий ринок».

Під впливом цих та інших причин в Україні відбувався вибір і моделі державного регулювання фінансового сектору – секторальної моделі регулювання фінансового сектору, яка є мабуть найпростішою серед моделей регулювання фінансових секторів країн світу і притаманна країнам, що розвиваються, та нерозвиненим країнам, водночас вона має багато переваг і є найбільш оптимальною для таких країн. Саме вона була запроваджена в Україні на початкових етапах її розвитку і працює на сьогодні.

Професор В. Корнеєв стверджує, що вибір моделі регулювання та розвитку фінансового ринку прийнятної для України залежав від багатьох факторів. Зокрема, це історичні умови та прогнозні сценарії розвитку фінансової системи, особливості вітчизняного господарського (комерційного) права, форми первісного та наступного перегруповання власності, функціонування інфраструктурних інститутів, стан взаємозумовленого захисту прав інвесторів і реципієнтів капіталу.

Загальні та особливі риси національної економіки, які, поряд з інтернаціоналізацією господарювання, позначаються і на особливостях розвитку українського фінансового ринку, тяжіють саме до євроконтинентального типу його організації, з переважним використанням боргових інструментів для фінансування потреб економічного розвитку [4, С. 21].

Однак, незважаючи на значні зміни фінансового сектору, в тому числі міжнародного, постійні кризові явища, ні модель, ні система державного регулювання вітчизняного фінансового сектору майже не зазнали змін. Внаслідок цього, залишається недосконалою інфраструктура фінансового сектору, можливості фінансового сектору використовуються на невисокому рівні, цей важливий сегмент національного фінансового ринку не забезпечує вільне та швидке переливання інвестиційного капіталу, створення відповідних умов для розвитку виробництв, запровадження наукоємних технологій. Таким чином, органи державного управління та сам фінансовий сектор у країні не завжди здатні позитивно впливати на розвиток вітчизняної промисловості та економіки. Спричинена така ситуація недостатньою регулюючою роллю держави, відсутністю умов, в яких суб'єкти ринку зобов'язані дотримуватись загальносуспільних інтересів, діяти у межах чітко визначених загальних правил. Зокрема, стримує зростання корпоративного інвестування та іноземних інвестицій недосконала нормативно-правова база. Відсутність достатніх законодавчих основ щодо функціонування іпотечних та інвестиційних банків не дозволяє створювати успішно реалізовану в розвинених країнах змішану модель ФР, у тому числі в частині присутності на ринку корпоративних цінних паперів – як банків, так і спеціалізованих інвестиційних інститутів. Недостатнє законодавче регулювання таких базових аспектів функціонування ринку, як ціноутворення, ринкова стабільність, оподаткування, прозорість. У цілому система державного регулювання та сам фінансовий сектор країни потребують подальшого реформування та удосконалення механізмів регулювання та функціонування [1].

Для цього та більш кращого розуміння особливостей функціонування державного регулювання вітчизняного фінансового сектору вважаємо за необхідно здійснити періодизацію еволюції його становлення та розвитку. Але, щоб наша періодизація еволюції формування та становлення системи державного регулювання фінансовим сектором України була найбільш об'єктивною та точною, а також зважаючи на недостатність досліджень даного питання, розглянемо найбільш суттєві події, на яких здійснюється акцент різними науковцями при дослідженні пов'язаних питань та які мали місце протягом еволюції різних складових системи, а також їх приблизні межі. Так, наприклад В Корнеєв здійснюючи періодизацію становлення фінансового сектору України і формування засад державного регулювання стверджує, що вони відбувались у три етапи. Послідовно серед них: 1992–1998 рр. – період так

званої «хаотичної» капіталізації та групоперсоніфікованого привласнення суспільних до цього ресурсів, який закінчився відомим обвалом 1998 р.; 1998–2000 рр. – післяєйфорична стагнація із спробами відновити докризову ділову активність; 2001 р. і донині – збереження і підтримання продуктивної платформи розвитку ринку, коли його спекулятивна складова залишається підпорядкованою [4, С. 21].

В. Ключник, досліджуючи історичні особливості становлення фондового ринку в Україні визначає такі етапи становлення та розвитку системи державного регулювання фондового ринку:

- перший етап – це період виходу України на початку 1990-х рр. зі складу Радянського Союзу, що збігся у часі з процесом створення приватних акціонерних та фінансових компаній, які займалися залученням коштів населення під випуск власних цінних паперів. Саме через те, що на перших порах розвиток цього сегмента економіки йшов хаотично і безконтрольно, він призвів до значних потрясінь і надовго сформував у масовій свідомості недовіру до фондових інструментів як до об'єктів інвестування;

- другий етап розвитку ринку цінних паперів виник у зв'язку з випуском в обіг та створенням вторинного ринку купівлі-продажу компенсаційних сертифікатів і тіньового ринку приватизаційних майнових сертифікатів ваучерів;

- початок третього етапу припадає на період 1995 – 1998 рр. Указом Президента України 12 червня 1995 р. було утворено Державну комісію з цінних паперів та фондового ринку (ДКЦПФР). Було визначено її завдання, функції, повноваження, права, відповідальність та відносини з іншими державними органами з питань регулювання та контролю на ринку цінних паперів. Найголовнішим елементом створеної структури державного регулювання безумовно є законодавче регулювання ринку;

- четвертий етап розвитку фондового ринку в Україні триває до сьогодні і є незмінним внаслідок завершення, в основному, перерозподілу власності шляхом концентрації контрольних і блокуючи пакетів акцій [5].

Стосовно системи державного регулювання страхового ринку України В. Василенко зазначає, що система державного регулювання діяльності страхових компаній еволюціонувала в напрямку континентальної моделі. Її можна визнати скоріше жорсткою, ніж ліберальною, що цілком відповідає розвитку страхової справи та всієї економіки загалом [6]. Р. Соболев, досліджуючи систему державного регулювання страхової діяльності в Україні, зазначає, що її становлення і розвиток проходив в декілька етапів [7]: 1 етап – визначення ролі страхової галузі в економічній системі держави, аналіз стану галузі; 2 етап – позначення напрямків впливу держави на страхову галузь; 3 етап – розроблення довгострокової програми розвитку страхування в Україні.

Незважаючи на вищезазначені та інші дослідження вони не завжди мали комплексний характер, а система державного регулювання фінансовим сектором потребує подальшого вивчення. Для визначення

етапів становлення та функціонування системи державного регулювання фінансового сектору України вважаємо за доцільне використовувати наступні критерії: розробка та затвердження законодавчої бази для здійснення банківської діяльності; створення інституційних засад вітчизняного фінансового сектору; створення та налагодження роботи державних органів, до функцій яких входить безпосереднє регулювання державного регулювання фінансового сектору; створення необхідної інфраструктури для нормального функціонування державного регулювання фінансового сектору України; стан економіки, фінансового сектору; нормотворча діяльність регуляторних органів з питань регулювання діяльності фінансових інститутів та нагляду ними; створення необхідного інструментарію та механізмів для управління, регулювання, нагляду за фінансовим сектором.

Таким чином, на нашу думку, період становлення, розвитку та функціонування системи державного регулювання фінансового сектору України можна поділити на такі етапи:

- перший етап: 1991-1995 роки – відсутність єдиної концепції формування та функціонування фінансового сектору, формування на цьому тілі правових, організаційних та інституційних засад становлення та функціонування фінансових інститутів, фінансового сектору, системи державного регулювання фінансового сектору; створення державних органів та установ з регулювання та контролю за фінансовими інститутами; погіршення макроекономічної ситуації в країні; перереєстрація та реорганізація існуючих банківських та страхових установ, активне хаотичне створення нових, в тому числі інших небанківських фінансових інститутів; створення необхідної інфраструктури для нормального функціонування фінансового сектору та органів державного регулювання; слабкий державний нагляд та контроль за банківськими установами та відсутність державного нагляду за розвитком фінансового сектору в частині небанківських фінансово-кредитних установ.

- другий етап: 1995-1998 роки – формування цілеспрямованої політики з питань розвитку фінансового сектору та відповідних дій, вдосконалення законодавчої та нормативно-правової бази, організаційно-методологічного забезпечення функціонування фінансових інститутів, що унормували діяльність окремих фінансових посередників, включаючи ліцензування та встановлення нормативів діяльності банківських та небанківських установ; завершення формування системи державного регулювання фінансового ринку; упорядкування компетенції державних регуляторів відносно його окремих сегментів; початок макроекономічної стабілізації економіки України та фінансових інститутів (банківських та страхових установ, тощо); подальше активне зростання кількості фінансових інститутів різних сегментів фінансового сектору; завершення ваучерної приватизації та отримання населенням першого негативного досвіду співпраці з небанківськими фінансовими установами, що працювали за принципами фінансової піраміди.

- третій етап: 1998-2004 роки – перегляд та вдосконалення засад державного регулювання фінансового сектору та функціонування фінансових інститутів, адаптація їх до стандартів світового, європейського законодавства, до міжнародних стандартів державного регулювання та нагляду фінансового сектору та його інститутів; активне створення саморегулювальних організацій; триваюча макроекономічна стабілізація в державі; перша реєстрація випусків похідних цінних паперів, поява на фондовому ринку після багаторічної перерви муніципальних облігацій

- четвертий етап: 2005-2008 роки – активне нарощення операцій та активів фінансових інститутів всіх сегментів вітчизняного фінансового сектору при майже незмінному державному регулюванні основних засад його функціонування на тлі макроекономічної стабільності в державі; погано контрольоване та майже не обмежуване з боку державних органів накопичення обсягу ризиків фінансовими інститутами

- п'ятий етап: 2009 рік – сьогодення – характеризується переглядом та зміною засад державного регулювання, нагляду та контролю за фінансовим сектором з урахуванням міжнародного антикризового досвіду, рекомендацій міжнародних фінансових та нефінансових організацій (ООН, МВФ, ЄБРР, об'єднання країн «Група 7» та «Група 20», тощо), посилення державного контролю за фінансовими інститутами, запровадження консолідованого нагляду, нагляду на основі системи оцінки ризиків фінансових установ; подолання наслідків світової фінансово-економічної кризи; чисельні банкрутства фінансових інститутів всіх сегментів вітчизняного фінансового ринку.

Висновки і перспективи подальших досліджень.

Державне регулювання фінансового сектору є вкрай важливим для держави та економіки України, при цьому він завжди перебуває під впливом різноманітних зовнішніх та внутрішніх факторів, постійно трансформується, потребує, постійного вдосконалення та запровадження інновацій з огляду на потреби та вимоги сьогодення. Враховуючи це, а також використовуючи ряд критеріїв, нами було здійснено періодизацію становлення системи державного регулювання фінансового сектору України та виділено п'ять етапів даного процесу, які відрізняються суттєвими подіями та особливостями. Це дозволить більш ефективно діяти в напрямку вдосконалення системи державного регулювання фінансового сектору України та усуненню недоліків, які були виявлені світовою фінансовою кризою.

Використані джерела інформації:

1. Ящук В. Становлення і перспективи розвитку фондового ринку України. / В. Ящук // Вісник КНТЕУ. 2011. – № 6. – С. 46-55.
2. Галутова М. Організаційна структура фінансового ринку України та чинники її розвитку / М. Галутова // Вісник економіки, транспорту і промисловості. – 2011. - № 35. – с. 243-250.

3. Тридід О., Азаренкова Г. Фінансова архітектура як узагальнювальна характеристика організації взаємодії фінансових потоків. / О. Тридід, Г. Азаренкова // Вісник УБС НБУ. - № 1 (4), 2009. – с. 7-12.
4. Корнеєв В. Еволюція і перспективи фінансового ринку України. / В. Корнеєв // Економіка України. – 2007. – №9. – С. 21-29.
5. Ключник В.М. Особливості становлення державного регулювання фондового ринку України. // В.М. Ключник // Електронний документ. – Електронний адреса: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2009-2/doc/2/09.pdf>.
6. Василенко А.В. Генезис державного регулювання страхового ринку України в контексті зарубіжного досвіду / А.В. Василенко // Актуальні проблеми економіки. – 2006. – № 82 (62). – С.14–22.
7. Соболев Р.Г. Сутність державного регулювання страхової діяльності в Україні / Р.Г. Соболев – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kbuara.kharkov.ua/>.

Рецензент: Бакуменко В.Д., д.держ.упр., професор.

УДК 351.82:332.12

Клименко А.В.,

здобувач Академії муніципального управління

АНАЛІЗ МОДЕЛЕЙ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ЖИТЛОВОЇ ПОЛІТИКИ

В статті визначено, що існуючі моделі житлової політики регіонів спрямовані на збереження житлового фонду; на відновлення житлового фонду; орієнтовані на стимулювання житлового будівництва. На противагу цим моделям запропоновано модель, що спрямована на стимулювання пропозиції житла.

В статье определено, что существующие модели жилищной политики регионов направлены на сохранение жилищного фонда, на восстановление жилого фонда; ориентированы на стимулирование жилищного строительства. В противоположность этим моделям предложена модель, направленная на стимулирование предложения жилья

The article states that existing models of housing policy areas aimed at preserving the housing stock, the restoration of housing, aimed at stimulating the housing. In contrast to these models proposed model, which aims to promote the availability of housing.

Вступ. Найважливішим напрямком соціально - економічного розвитку територіальної громади є реформування житлового сектору місцевої економіки, що створює необхідні умови для проживання й життєдіяльності людини. Провідними галузями в складі даної сфери є житлове будівництво й житлове господарство, які забезпечують відтворення й зміст житлового фонду. В Україні рівень розвитку житлової сфери не відповідає пропонованим вимогам; покладені на неї завдання виконуються далеко не повною мірою, що в значній мірі впливає на зниження якості життя населення. У зв'язку із цим житлова проблема залишається однією із самих гострих соціальних проблем.